

§ 503 c. ř. s., nýbrž mohlo by se tak státi jedině výtkou nesprávného posouzení věci po stránce právní (čís. 4 § 503 c. ř. s.). Kdyby v uvedeném směru nebylo náležitostí pro vydání dílčího rozsudku podle § 391 třetí odstavec c. ř. s., byla by věc posouzena po právní stránce nesprávně, šlo by totiž o porušení předpisu rázu hmotněprávního. Než ani o tom nelze mluvit v tomto případě. Odvolací soud správně uvedl a odůvodnil, že mezi pohledávkou v žalobě vymáhanou a vzájemnou pohledávkou žalovaného není právní souvislosti, jež by podle § 391 třetí odstavec c. ř. s. bránila vydání dílčího rozsudku. V tomto směru stačí poukázati dovolatele na správné důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vývody dovolání nijak vyvráceny.

Čís. 8163.

Sprostředkovatelská smlouva.

Dal-li příkazatel sprostředkovateli příkaz k prodeji za určitou cenu, může to mít buď jen za účel informovati sprostředkovatele, na jakém podkladě má vésti vyjednávání s koupěchtivým, anebo může to mít i ten smysl, že mu slibuje odměnu jen pod tou podmínkou, že dosáhne určité kupní ceny. V onom případě přísluší sprostředkovateli odměna, když se jeho přičiněním strany shodly i na ceně menší, v případě druhém však, nedosáhne-li sprostředkovatel toho výsledku, na němž závisí jeho nárok na odměnu, nepřísluší mu ani odměna smluvená, ani odměna přiměřená.

(Rozh. ze dne 22. června 1928, Rv I 2084/27.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném zaplacení provise 4.000 Kč za sprostředkování prodeje domu. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Odvolatelka sama již asi seznala, že nemá nároku na smluvenou provisi, ježto provise ve výši 2% byla ujednána jen pro případ, kdyby bylo docíleno kupní ceny 210.000 Kč, ve skutečnosti však bylo docíleno kupní ceny jen 200.000 Kč. Úmluvu stran o dohodném nelze však vykládati tak, že žalující strana vůbec nemá nároku na odměnu; takové výslovné úmluvy, že pro tento případ žalující straně vůbec žádná odměna nepřísluší, ujednání o provisi neobsahuje, pročez platí za vymíněnu přiměřená odměna ve smyslu § 1152 obč. zák. Žalující straně tedy přísluší s ohledem na to, že přivedla kupitele žalované straně, tudíž činnost sprostředkovatelskou předsevzala, zásadně nárok na odměnu bez ohledu na rozsah této sprostředkovatelské činnosti. Co se týče výše této odměny, jest ji v požadované výši 2% z kupní ceny pokládati za všeobecně obvyklou a přiměřenou, tak že odměnu ve výši zažalovaných 4000 Kč nutno i co do výše pokládati za zcela přiměřenou.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolání jest opodstatněno, pokud napadá právní názor odvolacího soudu, že žalobkyni přísluší přiměřená odměna. Dá-li příkazatel sprostředkovateli příkaz k prodeji za určitou cenu, může to míti buď jen za účel informovati sprostředkovatele, na jakém podkladě má vésti vyjednávání s koupěchtivým, anebo může to míti i ten smysl, že mu slibuje odměnu jen pod tou podmínkou, že dosáhne určité kupní ceny. V onom případě ovšem přísluší pak sprostředkovateli odměna i tehdy, když se jeho přičiněním strany shodly na ceně menší. V případě druhém však, nedosáhne-li sprostředkovatel toho výsledku, na němž závisí jeho nárok na odměnu, nepřísluší mu nejen odměna smluvená, nýbrž ani odměna přiměřená, neboť sprostředkovatelská smlouva není smlouvou služební, při níž zaměstnanec za výsledek své práce neručí, při ní nezáleží na rozsahu práce sprostředkovatelem, nýbrž jen na výsledku. V souzeném případě bylo zjištěno, že se žalovaný zavázal zaplatiti odměnu za sprostředkování prodeje, ale jen v tom případě, zůstane-li prodávajícím čistých 200.000 Kč. Tu nemůže býti pochybno, že odměna byla podmíněna dosažením takové ceny, že by z ní prodávajícím zůstalo čistých 200.000 Kč. Tato výminka nenastala a v důsledku toho žalobkyni nárok na odměnu nevzešel.

Čís. 8164.

Zavázal-li se otec, že bude platiti manželce, u níž byly děti, na výchovu a výživu dětí, začez se manželka uvolila, že bude děti řádně živiti a vychovávat, nemohou se děti na základě oné smlouvy domáhati na otci placení výživného. Děti by nabyly práv z oné smlouvy pouze tehdy, kdyby byla ujednána s opatrovníkem dětí a schválena soudem. Schválení soudu nelze spatřovati v tom, že dal opatrovníku zmocnění ku sporu dětí s otcem o placení výživného.

(Rozh. ze dne 22. června 1928, Rv I 2126/27.)

Notářským spisem zavázal se manžel platiti svým dvěma nezletilým dětem výživné 500 měsíčně, otec manželův pak 700 Kč měsíčně. Manželství bylo napotom rozloučeno. Ježto žalovaní otec a děd výživné neplatili, navrhly nezletilé děti vydání platebního rozkazu na výživné. Žalovaní namítli, že nikoliv žalobci, nýbrž jejich matka jest z notářského spisu oprávněnou osobou jako strana smluvní a že žalobci již také proto z tohoto notářského spisu nemohou pro sebe vlastním jménem se něčeho dožadovati, jelikož k ujednání ve spisu notářském nedal opatrovnícký soud schválení. Procesní soud první stolice námitkám vyhověl a platební příkaz zrušil. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Není sporu o tom, že mezi Arturem H-em, Mořicem H-em a Hedvikou H-ovou byla uzavřena smlouva ve formě notářského spisu, podle kterého upraveny byly pro případ rozvodu a rozluky man-